

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. Варна, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 18 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деница Славова

при участието на секретаря Антоанета Ив. Д.а
като разгледа докладваното от Деница Славова Гражданско дело №
20213110112052 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод предявен иск с правно основание чл. 227, ал. 1, във връзка с чл. 234 ЗОВСРБ от **Н. П. К.**, ЕГН ***** с адрес: гр. Варна, ул. „*****“, срещу **р.****** – **Варна**, със седалище и адрес: гр. ***** , към Министерство на отбраната, БУЛСТАТ ***** , представлявано от министър Г.В.П., за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1393.79 лева** /хиляда триста деветдесет и три лева и седемдесет и девет стотинки/, представляваща незаплатено обезщетение при освобождаване от военна служба на военнослужещия за една прослужена година.

Обстоятелства, от които се твърди, че произтича вземането:

Ищцата твърди, че е работела в съответната **р.****** на основание Договор за военна служба 4-47/08.06.2016 г. на длъжност „старши специалист, помощник експерт – криминалист“, като съответният договор бил сключен за срок от 5 години.

Със заповед на Директора на **р.****** ВХ-2559/07.06.2021 г., ищцата била отчислена от списъчния състав от 08.06.2021 г., като тази дата се счита и за датата на прекратяване на договора за военна служба. Със същата заповед

било постановено на ищцата да □ се изплатят четири брутни месечни възнаграждения – общо на сума от 5575,16 лв., на основание чл. 227, ал. 1 във вр. с чл. 228 ал. 1 и чл. 234 от ЗОВСРБ.

Ищцата твърди, че с служебната □ книжка и издаденото удостоверение с номер ВХ2558/07.06.2021 г., е записано неправилно, че прослуженото време на длъжността „старши специалист, помощник експерт-криминалист“ е за периода 09.06.2016 г. – 07.06.2021 г., а цялото прослужено време е 4 години, 11 месеца и 29 дни. Тя оспорва верността на записаното в удостоверението прослужено време, като твърди, че то започва да тече не на 09.06.2021 г., а на 08.06.2021 г., когато е сключен и Договора за военна служба, а срокът на съответния договор изтича на 08.06.2021 г. (арг. от чл. 60, ал.4, ГПК).

Ищцата твърди още, че записването в служебната □ книжка, относно прослуженото време противоречи на разпоредбата на чл. 152, ал.2 ЗОВСРБ, който гласи, че изпълнението на военната служба започва с полагането на клетва и встъпването в длъжност, което записване по този начин противоречи на метода за изчисляване на срокове по реда на чл. 355 КТ, приложим по арг. чл. 119 ЗДС.

Във връзка с горното, ищцата твърди, че е прослужила не 4 години, 11 месеца и 29 дни, а пълни 5 години, тъй като служебният стаж не може да бъде по-малък от срока на Договора.

Сочи, че е направила неуспешен опит за доброволно уреждане на спора.

Моли да □ бъдат присъдени съдебно-деловодните разноски, включително и адвокатския хонорар. Прави възражение за прекомерност, в случай, че адвокатското възнаграждение на ответната страна надвишава минималния размер на адвокатските възнаграждения, съобразно Наредба 1/2004.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба.

В него не се оспорва допустимостта на исковата молба, но се извеждат твърдения, че тя е неоснователна, на базата на следните твърдения на ответната страна:

Твърди се, че ищцата не е встъпила в длъжност на 08.06.2016 г., като това е датата, в която са подписани Договор за военна служба № 4-47/08.06.2016 г. и Заповед №ВП-2700/08.06.2016 г. за приемане на военна служба и назначаване на длъжност. Датата на сключване на Договора и фактическото встъпване в длъжност на ищцата не съвпадат, тъй като по

силата на сключения договор, военнослужещият разполага с 10 – дневен срок, за да постъпи на служба по местоназначението си. Съответното постъпване се удостоверява в ежедневна заповед – в случая №2118/09.06.2016 г. На същата дата ищцата се е запознала със заповед ВП-2700/08.06.2016г.

Относно изчисляването на трудовия стаж, съгласно чл. 355 КТ, приложим според ищеца, ответникът твърди, че трудовият стаж и прослуженото време не са равни, като за определяне на размера на обезщетението трябва да се вземе предвид прослуженото време, а не трудовият стаж. Според ответника правилата за определяне на прослуженото време са изрично определени в ЗОВСРБ и в Наредба Н-12 от 12.04.2010 г., а не в Кодекса на труда. На базата на гореизложеното, ответната страна счита, че законната процедура за изчисляване на прослуженото време е спазена.

Ответникът моли исковата молба да бъде отхвърлена като неоснователна и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

В с.з. ищецът поддържа иска и моли за уважаването му, а ответника поддържа отговора и моли за отхвърлянето му.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа страна и правна страна:

Предявен е иск с правно осн. чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ.

В тежест на ищеца по делото е да докаже предпоставките за уважаване на иска, а именно: че е бил в служебно правоотношение с ответника, че същото е прекратено на соченото правно основание, че ищецът има 5 прослужени години при ответника. В тежест на ответника е да докаже евентуално плащане на задълженията или други правопогасяващи факти.

Не се спори по делото, че между страните е възникнало служебно правоотношение, съгласно Договор за военна служба 4-47/08.06.2016 г., като договорът е бил сключен за срок от 5 години.

Липсва спори и че със заповед на Директора на р.***“ ВХ-2559/07.06.2021 г., ищцата била отчислена от списъчния състав, считано от 08.06.2021 г.

Не се оспорва и че претендираните вземания НЕ СА били заплатени от ответника в полза на ищеца.

Оспорва се наличието на основание за заплащане на претендираната

сума предвид факта, че прослуженото време на ищцата е различно от времето, през което между страните са съществували служебни правоотношения.

По делото се установяват следните факти:

От Заповед № ВН-2118/09.06.2016г., на Директора на р.***“ – Варна е видно, че на 09.06.2016г., на основание Заповед № ВП-2700/08.06.2016г. на Директора на Служба „Военна полиция“ - София, в полза на Н. П. К., ЕГН ***** е присвоено военно звание „младши сержант“ и същата е встъпила в длъжност „младши технически сътрудник, помощник експерт – криминалист“ в р.***“ – Варна. Същата е зачислена за парично и всякакъв вид продоволствия, считано от **09.06.2016г.**

Видно от приложения клетвен лист, на Н. П. К. е положила клетва на **21.06.2016г.**

Видно от Заповед № ВН-2559/07.06.2021г., на Директора на р.***“ – Варна, Н. П. К., ЕГН ***** е отчислена от списъчния състав на р.***“ – Варна, считано от 08.06.2021г. Със същата заповед е посочено, че Н. П. К. следва да се води на финансово и всякакъв вид продоволствия, считано до **07.06.2021г. вкл.**

По правото:

Съгласно чл. 134а ал. 1 от ЗОВСРБ, Правоотношението по изпълнение на военната служба възниква въз основа на договор за военна служба.

Съгласно чл. 134а ал. 2 от ЗОВСРБ, С договора за военна служба задължително се определят наименованието на длъжността, на която военнослужещият се назначава, съответстващото ѝ военно звание, срокът на службата, условията за обучение и повишаване на квалификацията му, условията и редът за кариерното му развитие, правата, задълженията и отговорностите на страните по договора.

Съгласно чл. 146 т. 3 от ЗОВСРБ, Приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба, както и повишаването и понижаването на военнослужещите във военно звание се извършват: на офицерските кандидати, на сержантите (старшините) и на войниците (матросите) - със заповед на министъра на отбраната или на оправомощени от него длъжностни лица.

Съгласно чл. 149 ал. 1 от ЗОВСРБ, Военнослужещият постъпва на служба по местоназначението си в 10-дневен срок от датата на сключване на договора за военна служба и полага военна клетва, което се удостоверява с подписване на клетвен лист и акт за встъпване в длъжност. Съгласно чал. 3,

Ако по независещи от него причини военнослужещият не постъпи на служба или не положи клетва в срока по ал. 1, се определя нов срок за встъпване.

Съгласно чл. 152 ал. 1 от ЗОВСРБ, Ако военнослужещият не подаде декларациите по чл. 148а, ал. 1, не постъпи на служба или не положи клетва, правоотношението по изпълнение на военна служба се смята за невъзникнало, освен ако това се дължи на независещи от него причини.

Съгласно чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ, Изпълнението на военната служба започва с полагането на военна клетва и встъпването в длъжност.

От систематичното тълкуване на посочените норми следва, че сключването на договора за военна служба /по чл. 134а от ЗОВСРБ /, макар и правопораждащ факт по отношение на възникването на служебно правоотношение, не съвпада с датата на постъпване на служба, която дата може да се различава от датата на сключване на договора с до десет дни, съгласно чл. 149 ал. 1 от ЗОВСРБ, и даже с повече /не е посочено до какъв срок може да бъде отлагано постъпването на служба/, на основание чл. 149 ал. 3 от ЗОВСРБ, когато са налице уважителни причини за неспазване на срока по ал.1. В случай, че военнослужещият не постъпи на служба, правоотношението по изпълнение на военна служба се смята за невъзникнало, съгласно чл. 152 ал. 1 от ЗОВСРБ. Следователно непостъпването на служба и в определения допълнителен срок по чл. 149 ал. 3, се явява прекратително условие по отношение на служебното правоотношение. Изпълнението на военната служба от своя страна /термин, различен от посочените по-горе два термина/ започва с полагането на военна клетва и встъпването в длъжност. Нормата на чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ посочва два юридически факта, чието сбъдване **кумулятивно** се явява условие за започване на изпълнението на военната служба - полагането на военна клетва **И** встъпването в длъжност. Сбъдването на кое да е от двете условия не е достатъчно, за да се счита, че е положено началото на изпълнението на военната служба. Следва да бъдат осъществени и двата факта – лицето, с което е сключен договор, и да е встъпило в длъжност, и да е положило клетва. Едва тогава се счита, че е поставено началото на изпълнението на военната служба, съгласно чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ.

Съгласно чл. 227, ал. 1, от ЗОВСРБ, при освобождаване от военна служба военнослужещите имат право на еднократно парично обезщетение в размер на толкова brutни месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20.

Терминът „прослужени години“ няма легална дефиниция в ЗОВСРБ. В Наредба Н-12 от 12.04.2010 г. също няма норма, в която да е посочено кое време се счита за прослужено.

В случай, че се приеме, че терминът „прослужени години“ не съвпада с термина „трудов стаж“ по смисъла на чл. 355 ал. 1 от КТ, и следва да бъде извлечено неговото съдържание само от нормите на ЗОВСРБ като специален закон по отношение на КТ, то тогава съдът намира, че „прослужени години“ по смисъла на чл. 227 ал. 1 от ЗОВСРБ, следва да се тълкува, считано от началото на изпълнението на военната служба. Именно изпълнението на службата е фактът, който според съдебния състав би следвало да се покрива с понятието „служене“, доколкото без да е налице изпълнение на работата, не е налице „служене“. Фактът на възникване на правоотношението със сключване на договора за военна служба и издаването на заповед въз основа на договора, все още не означава начало на изпълнението на същинската служба. Това е видно и от разпоредбите на чл. 149 ал. 1 от ЗОВСРБ и на чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ. Съдът намира, че в разпоредбата на чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ е инкорпорирана специална норма, която следва да бъде спазвана, доколкото дерогира общата такава.

В конкретния случай изпълнението и на двете изискуеми по чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ предпоставки е налице едва на 21.06.2016г., когато ищцата е положила клетва. От този момент ищцата е започнала да изпълнява своята военна служба, на чл. 152 ал. 2 от ЗОВСРБ, и следователно от този момент би трябвало да се счита, че започва броенето на срока за „прослужени години“ по смисъла на чл. 227 от ЗОВСРБ. Следователно ищцата е прослужила при ответника периода от 21.06.2016г. до 07.06.2021г. вкл. или 4 години 11 месеца и 16 дни, и □ се дължи обезщетение за 4 години, на основание чл. 227 от ЗОВСРБ.

В случай, че се приеме, че началото на периода, който се брои за „прослужени години“ по смисъла на чл. 227 от ЗОВСРБ, започва от датата на постъпване на служба по смисъла на чл. 149 ал. 1 от ЗОВСРБ, както и в случай, че се приеме, че терминът „прослужени години“ се използва като синоним на термина „трудов стаж“, съдът намира, че ищцата е прослужила при ответника за периода от 09.06.2016г. до 07.06.2021г. вкл. или 4 години, 11 месеца и 29 дни, като в този случай отново □ се дължи обезщетение за 4 години, на основание чл. 227 от ЗОВСРБ.

Съгласно чл. 355 ал. 1 от КТ, Трудовият стаж се изчислява в дни, месеци и години. Ал. 2 посочва, че за 1 ден трудов стаж се признава времето,

през което работникът или служителят е работил най-малко половината от законоустановеното за него работно време за деня по едно или няколко трудови правоотношения.

По смисъла на чл. 355 ал. 1 от КТ трудовият стаж и съответно прослуженото време, в случай, че сметем, че двата термина са синоними, е това, в което служителят *реално е полагал труд* /най-малко половината от законоустановеното за него работно време за деня/.

Видно от доказателствата по делото, военнослужещият Н. П. К., ЕГН ***** е *постъпила на служба* по местоназначението си в срока по чл. 149 ал. 1 от ЗОВСРБ, а именно на следващия ден след сключване на договора за военна служба, т.е. на 09.06.2016г.

Видно от двете заповеди - Заповед № ВН-2118/09.06.2016г., на Директора на р.**** – Варна и Заповед № ВН-2559/07.06.2021г., на Директора на р.**** – Варна, ищцата е *зачислена* за парично и всякакъв вид продоволствия, считано от 09.06.2016г. и *останала зачислена* за финансово и всякакъв вид продоволствия, считано до 07.06.2021г. вкл., т.е. реалното изпълнение на задълженията ѝ е продължило за периода от 09.06.2016г. до 07.06.2021г. вкл.

В този случай на ищцата не ☐ *достига реално положен труд* от един ден, за да получи претендираното от нея обезщетение за петата година.

Не само по ЗОВСРБ, но и съгласно КТ, възникването на ТПО не съвпада с началния момент на полагане на труд. Съгласно чл. 63 от КТ, Работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор. Работникът или служителят е длъжен да постъпи на работа в *едноседмичен срок* от получаването на документите по ал. 1, освен ако страните са уговорили друг срок. Ако работникът или служителят не постъпи на работа в този срок, трудовото правоотношение се смята за невъзникнало, освен ако това се дължи на независещи от него причини, за които той е уведомил работодателя до изтичането на срока. *Изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа*, което се удостоверява *писмено*.

С други думи и по двата нормативни акта - и по ЗОВСРБ, и съгласно КТ, момента на сключването на договора /трудова или по служебно правоотношение/ не съвпада с момента, в който работникът или служителят започва реално да изпълнява трудовите си или служебните си задължения. А

именно началото на изпълнението на задълженията /трудови или служебни/, се счита за начало на срока, който се взема предвид при изплащане на обезщетения.

За пълнота следва да се подчертае, че ищцата не е оспорила своевременно по съответния ред /пред административен съд/ заповедта за прекратяването на служебното си правоотношение - Заповед № ВН-2559/07.06.2021г., на Директора на р.**** – Варна, поради което съдът следва да приеме, че служебното ѝ правоотношение е било прекратено по указания в заповедта начин /считано от 08.06.2021г., но реално е била зачислена до 07.06.2021г./.

Предвид изхода на спора в полза на ответника, на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК, се следват разноски, които са в размер на сумата от 120лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено от съда, на основание чл. 78 ал. 8 от ГПК, в размер по чл. 25 ал. 1 от НЗПП.

Мотивиран от изложените съображения, Варненски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на **Н. П. К.**, ЕГН ***** с адрес: гр. Варна, ул. „*****“, **против** **р.****** – **Варна**, със седалище и адрес: гр. ***** , към Министерство на отбраната, БУЛСТАТ ***** , представлявано от министър Г.В.П., за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1393.79 лева** /хиляда триста деветдесет и три лева и седемдесет и девет стотинки/, представляваща незаплатено обезщетение при освобождаване от военна служба на военнослужещите за една прослужена година, на основание чл. 227, ал.1 ЗОВСРБ, във вр. с чл. 234 от ЗОВСРБ.

ОСЪЖДА **Н. П. К.**, ЕГН ***** с адрес: гр. Варна, ул. „*****“, **ДА ЗАПЛАТИ НА** **р.****** – **Варна**, със седалище и адрес: гр. ***** , към Министерство на отбраната, БУЛСТАТ ***** , представлявано от министър Г.В.П., сумата от **120лв. /сто и двадесет лева/**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.3 и ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 25 ал. 1 от НЗПП.

РЕШЕНИЕТО подлежи обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчване на съобщението за

изготвяне на решението, ведно с препис от акта.

Съдия при Районен съд – Варна: _____